

עגורים באגמון החולה | צילום: יאיר המרשלג

מה הסוד שבמעוף המיוחד של הזרזירים?

אלה הם הזרזירים (Starling), עוף חברותי הנע בלהקות גדולות, נחיל של אלפי פריטים היודע כקבוצה טריק אחד בלבד, אבל הוא כל כך מדהים שהוא עצמו תופעה טבעית שהיא לא פחות ממופלאה.

קוראים לזה מעוף הזרזירים. זהו מעוף של להקות ענקיות, נחיל עצום היוצר ענן שחור של ציפורים, ענן הנע במהירות בשמים כמו היה חללית מכוכב אחר. בתיאום מרהיב ומושלם בין כל פרטי הלהקה, יוצר ענן הציפורים כל כמה דקות צורה חדשה, ומעופף לכיוון אחר. חוץ מלהתרבות, לנדוד ולהשיג מזון, כשלא פעם הם מזיקים לשדות, הזרזירים מבצעים בלהקות הענק מגוון של תרגילי תעופה מדהימים, בדרך כלל לפנות ערב. רבים מזהים את הענן השחור שלהם, המשנה כהרף עין את כיוונו ויוצר צורות מרהיבות בשמים.

ההסבר האבולוציוני המקובל למעוף המיוחד של הזרזירים בעולם הציפורים הוא הצורך להתגונן מעופות דורסים, שכמו כל טורף מנסים לבודד זרזירים או לאתר את החלשים שביניהם. נחיל כמו זה, המבצע פניות חדות בהפתעה ומשנה צורה כל הזמן, מקשה על הטורף לצוד או להתרכז בזרזיר הבודד. כשנפתחת הלהקה מצורת גוש למניפה, למשל, היא יוצרת משב רוח מטיל את העוף הדורס על גבן.

(מבוסס על אתר יוריקה).

צילום: אפי שריר

תוכן העניינים

זו דעתי / נעמה אבני-בייפוס

עמוד 12

שיחה עם מגאן בלצר / נעמה אבני-

בייפוס

עמוד 13

כוח הריפוי של הלייפדאנס / שרי

שטראוס

עמוד 15

תוכנית העבודה של אגפי הקהילה

לשנת 2023 / עובד בן-זאב

עמוד 16

החודש לפני / מרית רונן

עמוד 17

מדור הטבע של עירית / עירית שני

עמוד 18

שולחן עורך

עמוד 4

מיומנה של רכזת הגיל השלישי

החדשה / איריס פיאנקו-סרף

עמוד 4

פרוטוקול הנהלת קהילה

מיום 18.12.2022

ומיום 19.01.2023

עמוד 6

פגישה עם להקת "המתנדבות"/

מירית מירון

עמוד 8

תרבות חיינו / צרויה רונן

עמוד 10

איך עושים את זה ב"מקומי" / רות

ברנור

עמוד 19

מהמטבח שלי / רות בן-זאב

עמוד 20

איחולים לשנה החדשה/

נעמה אבני-בייפוס

עמוד 20

חידון "בשמיר" / גדעון ורדי

עמוד 21

נזכור - נפטרו בחודש ינואר

עמוד 23

בשמיר

עורכות: נעמה אבני-בייפוס ומירב גרץ-רונן.

מעצבת: יעל קמחי-אוראל.

מדורים קבועים: רות בן-זאב, רות ברנור, גדעון ורדי, עירית שני.

דפוס דיין, קרית שמונה.

מיומנה של רכזת הגיל השלישי החדשה / איריס פינקו-סרף

השנה עומדת להסתיים, מנהלת אגף הרווחה מזמינה אותי לשיחת סיכום שנה ושואלת מה המטרות והיעדים שאציב לפני בתפקיד לשנה הקרובה.

ואני, שאצלי גלגלי השניים עובדים בראש שעות נוספות, אצלי דבר אינו מגובש, דבר אינו ברור או מוחלט, מרגישה שיש כל כך הרבה דברים, ובאופן האמביוולנטי ביותר, מרגישה שאני כאן כבר שנים וגם שאני ירוקה כמו הנבט הצעיר והרך הזה, שזה עתה נבט אחרי הגשם האחרון.

כשנכנסתי לתפקיד שהוגדר בכתרת "רכזת גיל שלישי", לא בדיוק ידעתי מה מצופה ממני, אך היה לי ברור ששכבה נכבדה של אנשים, צריכים רכזת לפעילות פנאי, לעזרות שונות, ובעיקר למלא את הזמן המת, זה שהלך כשיצאו לפנסיה וסיימו את מחויבותם למולדת.

ברשימת "הגיל השלישי" בשמיר, מגיל 65 ומעלה רשומים 142 איש, הפילוח הוא פחות או יותר כך, נכון לרבעון האחרון של 2022: 3 אנשים סיעודיים בביתם; 12 איש מתגוררים בסביון; 11 חברים נמצאים באופן מלא או כמעט מלא במעגל העבודה; 42 איש בחרו שלא להשתתף באף אחת מן הפעילויות במהלך תקופה זו; 72 אנשים יקרים, השתתפו בפעילויות במהלך התקופה לפחות פעם אחת.

2 חברות נפטרו במהלך התקופה, יהי זכרן ברוך. שמחתי לגלות שחלק נכבד מחברי שמיר המשתייכים לקבוצת "הגיל השלישי", פעילים בחיי היום יום שלהם. נחשפתי לפעילות ענפה ברמה גבוהה מאוד שמוגשת לציבור מטעם "בית ותיקי הגליל", ובעלי התפקידים בתחום

בימים טרופים אלה, כשכל כך הרבה מהדברים החשובים לנו נמצאים תחת איום, וכשאנו נעות בין הפגנה להפגנה (בואו גם אתם!), אפשר לשאוב רוגע ושלווה מטיול שגרתי בשבילי הקיבוץ, המתייפה מיום ליום. הסדר והניקיון, הנוי המטופח והיד המשגיחה הניבטים מכל עבר, הריחות העולים מהמטבח והמכבסה, וצחוק הילדים המתגלגל במדרכות - כל הדברים הפשוטים והיומיומיים שמהם עשויים חיינו כאן. חלקת האלוהים הקטנה שלנו הולכת ונעשית נדירה ומיוחדת על רקע ההתרחשויות בארץ ובעולם, ותפקידנו להמשיך לטפח אותה ולשמור עליה באהבה.

עלון הקיבוץ הוא, לדעתנו, חלק מהותי מרוח המקום, והוא גם מאמצעי השקיפות הניהולית החשובים ביותר העומדים לרשות הקהילה. אנחנו שמחות שהוא מתקבל בעניין, ועוד יותר שמחות לשמוע מהציבור התייחסויות, הצעות ויוזמות שונות הקשורות בו.

לקראת הגיליון הנוכחי הוספנו לשורותינו כוח משמעותי - יעל קמחי-אוראל הצטרפה למערכת כמעצבת העלון וכשותפה לחשיבה, והתוצאות ניכרות היטב בצורתו המשופרת מאד של הגיליון שבידיכם. נשמח אם יצטרפו אלינו גם כותבים נוספים, כדי לגוון את העלון ולהתאימו לתחומי העניין שלכם.

בעלון מספר 120 תמצאו ראיונות, כמו למשל עם מגאן בלצר ועם להקת "המתנדבות"; דו"חות שונים, כמו פרוטוקולים של הנהלת הקהילה, דו"ח על הנעשה בוועדת התרבות ופירוט של תוכניות העבודה של אגפי הקהילה לשנה הקרובה; כתבות אישיות ומאמרי דעה, כמו אלה של שרי שטראוס ונעמה אבני-בייפוס; את המדורים הרגילים, שאליהם נוסף מדורה של רות ברנור על השימושים האפשריים באפליקציית "מקומי", ועוד.

זה המקום להתנצל על שתי טעויות שנפלו בגיליון הקודם: את תמונת היושבים בפתח המקלט צילם אברהם אילת, ובתצלום של העומדים ליד צריפי המרפאה מופיעה ליד טוני וליאון מריאטה, חברתם, ולא שושנה לזרוביץ'. תודה לחד העין שהבחינו בכך, והתנצלות.

קריאה מהנה,
נעמה ומירב

צילום: רונית בן-חורין

שותפים בעשיה וחלקם לא. חשוב מאוד בעיניי להתחיל להשתייך למעגלים נוספים עוד לפני שיוצאים לגמרי ממעגל העבודה, לדעת שיש תמיכה ורצון לתת לכם במה לעשיה משלכם, חברתית ומשמעותית.

אני מנצלת פלטפורמה זו לקרוא לחברים, גמלאים צעירים, שרוצים לחשוב ביחד על פעילות מהנה ומשמעותית שאפשר לעשות בצוותא, לפנות אלי, להגשים וליהנות מעשייה כזו.

בקטע היומן הבא, תשמעו על המועדון החדש והפעילויות השונות שלנו, ולאט לאט תגלו את כל הסודות.

שלכם,
איריס פיאנקו-סרף

זה מהמועצה האזורית שלנו, הגליל העליון, עושים עבודה נפלאה!!

ועדיין יש צורך וזמן לגיבוש הפנימי שלנו, כאן בקהילת שמיר.

כמה חשוב חברותא, לצאת מהבית, לפגוש אנשים, להנות מתרבות מותאמת, העשרה, טיולים ועשייה משותפת.

אז מה הם היעדים?

אני חושבת שהעיקריים הם שניים:

1. להגיע באופן אישי לכל חבר וחברה, להבין האם יש אפשרות לעזור, מה הרצונות, מה ייתן להם מוטיבציה לצאת מהבית לפעילויות שונות, כאן במסגרת המועדון שלנו או במסגרת אחרת. העיקר לא לשבת בבית.

2. להתחיל להכיר את הגמלאים הצעירים, חלקם כבר

צילום: איריס פיאנקו-סרף

פרוטוקול הנהלת קהילה מיום 18.12.22

יו"ר: עובד בן זאב

משתתפים: אסנת גמרסני, הלל אפרת, זהר אלבג, טלי אהרון, מירב גרץ-רונן, מירית מירון, נעם ברן.

נעדרו: אריק סגל

סדר היום

1. רשת ביטחון למפוטרי האופטיקה - מוזמנים שי שפיגלר ואיל מירון.
2. דיון בנושא דמי הרצינות לנקלטים - מוזמנים שי שפיגלר ואיל מירון.
3. דיון בנושא מיסוי מניות - מוזמן שי שפיגלר.
4. הצעה למתן בונוס לעובדים השכירים בקיבוץ בגין מכירת האופטיקה.
5. מירב סולומון - המשך לקדנציה מלאה כרכזת החינוך בגיל הרך.
6. נושא אישי.
7. נושא אישי.
8. רשימת המועמדים למועמדות ולחברות.

סיכום הישיבה והחלטות

1. רשת ביטחון למפוטרי האופטיקה - מוזמנים שי שפיגלר ואיל מירון.

א. במעמד אישור העסקה למכירת חלקו של קיבוץ שמיר בחברת "שמיר אופטיקה" (יולי 2022), הוצג שעד סוף שנת 2022 תובא הצעה לתמיכת הקיבוץ בחברי שמיר שבשל שינויים ארגוניים כאלו או אחרים, שינבעו משינוי הבעלות על החברה, יפוטרו (חס וחלילה) מחברת שמיר אופטיקה.

ב. לאחר מספר דיונים בנושא, הצוות האסטרטגי (איל מירון, שי שפיגלר, עובד בן זאב) הציג בפני הנהלת הקהילה טיוטת הצעה לטיפול בנושא.

ג. נערך דיון בהנהלת הקהילה, ובו הביעו חברי ההנהלה תמיכה בהצעה.

ד. הנהלת הקהילה החליטה פה אחד לתת רוח גבית להצעה, ולהציג אותה בהקדם בפני המזכירות הרחבה לצורך אישורה.

2. דיון בנושא דמי הרצינות לנקלטים - מוזמנים שי שפיגלר ואיל מירון.

א. מנהל הקהילה הציג בפני חברי ההנהלה את המצב הנוכחי, שבו על נקלטים לחברות בשמיר לשלם סכום שמשנתה על פי גיל החבר המתקבל. בהמשך הציג עובד את הבעייתיות בנושא, וכן את ההמלצה לבטל את התשלום או לעדכן את ההחלטה כך שכל חבר המתקבל לחברות יצטרך לשלם סכום קבוע.

ב. התקיים דיון בהנהלה, ובו עלו דעות שונות:

- החברים המתקבלים זוכים לקבל דברים רבים מהקיבוץ, ונכון שלפחות ישלמו סכום כלשהו על בסיס זה.

- כל המתקבלים לחברות בשמיר נותנים מעצמם את הפוטנציאל החברתי והכלכלי שלהם, ועם ההצטרפות שלהם לשמיר הם לוקחים על עצמם להמשיך ולפתח את הקיבוץ למען עתיד המקום. בעבור הקיבוץ, לקבלת "דמי הרצינות" אין משמעות רבה, והדבר בעיקר יוצר תחושה לא נעימה אצל המשפחות הנקלטות.

- תהליך הקליטה בשמיר טעון שיפור, ונכון שנושא דמי הרצינות יובא כחלק מתפיסה כוללת יותר.

ג. הנהלת הקהילה החליטה ברוב קולות שההחלטה לגבי תשלום "דמי הרצינות" אכן צריכה להתעדכן, אך שהנושא לא יובא כרגע לדיון במזכירות הרחבה, אלא יידון בצוות הקליטה (כשזה יוקם), ויובא כחלק בלתי נפרד מהצעה לתהליך משופר של קליטה ואקלום של חברים חדשים בשמיר.

3. דיון בנושא מיסוי מניות לחברי קיבוץ - מוזמן שי שפיגלר.

א. חלק מחברי שמיר (חלקם עובד בשמיר אופטיקה), זכאים כחלק מתוכניות תגמול לטווח ארוך לקבל אופציות למניות של החברה שבה הם עובדים. מימוש מניות אלה נעשה דרך תלוש השכר, כשהמדינה ממסה את התמורה בשני אופנים:

- חלק פירותי - סכום ההטבה שקיבל העובד (כלומר שווי המניות ביום שבו קיבל אותן) - ממוסה על פי המס השולי של העובד (מדרגת המס הגבוהה).

- חלק הוני - סכום העלייה בשווי המניות (כלומר ההפרש בין המחיר שבו נמכרה המנייה לבין מחיר העלות שלה) - ממוסה במס רווחי הון (25%).

ב. צוות אד-הוק שכלל את עמרי רותם, שי שפיגלר ועובד בן זאב דן בשאלה כיצד על הקיבוץ להתייחס לסוגיית המיסוי במקרים כאלה, ולהלן המלצותיו - להחלטת הנהלת הקהילה:

- הקיבוץ רואה בתקבולי תוכניות אופציות מכל סוג חלק מהכנסת החבר משכר עבודה. בסופו של דבר תוכנית האופציות ניתנה לעובד במסגרת עבודתו מתוך רצון של המעסיק לקשור אותו למקום העבודה לטווח ארוך ולתגמל אותו על המחויבות הזאת.

- הקיבוץ לא רואה מקום להפריד בין החלק ההוני לפירותי כנהוג במס מדינה. היחס בין תקבול הוני לפירותי נקבע בהתאם למסלולי תוכניות האופציות השונות, ולא מדובר ביחס קבוע. יש מצבים שבהם החלק ההוני (שהמדינה ממסה ב-25%) עשוי להיות בעל ערך כספי משמעותי, והדבר עשוי לגרום סטייה גדולה מגישת הקיבוץ למיסוי מדרגת השכר העליונה.
- גובה המס על סך כל התקבולים מתוכניות אופציות למיניהן יחושב על פי מדרגת המס השולי הנהוגה בקיבוץ באותה עת.

- המיסוי של חברים הנמצאים במסלול רילוקיישן ושכרם מתקבל במדינה שבה הם מתגוררים ועובדים, יעשה עלפי חוקי המס של אותה המדינה.

פרוטוקול הנהלת קהילה מיום 19.01.23

יו"ר: עובד בן זאב

משתתפים: אסנת גמרסני, אריק סגל, זהר אלבג, טלי אהרון, מירב גרץ-רון, מירית מירון, נעם ברן.
נעדרו: הלל אפרת.

סדר יום

1. עדכונים.
2. נושא אישי.
3. הצגת הערעורים על החלטת הנהלת הקהילה בנושא "דמי הרצינות" לנקלטים.
4. נושא אישי.
5. נושא אישי.
6. נושא אישי.

סיכום הישיבה והחלטות

1. הודעות ועדכונים.
2. נושא אישי.
3. הצגת ערעורים על החלטת הנהלת הקהילה בנושא "דמי הרצינות" - מוזמנים אורי ונדרמיר ודבי ווטרמן.
א. אורי ודבי הציגו בפני הנהלת הקהילה את הסיבות שבגינן הם מערערים על החלטת הנהלת הקהילה שלא להביא את נושא "דמי הרצינות" לדיון במזכירות הרחבה.
ב. התקיים דיון, ולבסוף החליטה הנהלת הקהילה ברוב קולות לקבל את הערעור, ולהביא את הנושא לדיון במזכירות הרחבה באחת מישיבותיה הקרובות.

4. נושא אישי.

5. נושא אישי.

6. נושא אישי.

סיכום: עובד

ג. הנהלת הקהילה קיימה דיון ער בנושא.

ד. החלטת הנהלת הקהילה - לאמץ את המלצות הצוות.

4. הצעה בנוס לעובדים השכירים בקיבוץ, בגין מכירת האופטיקה.

א. עובד הציג את ההצעה שהקיבוץ יעניק לעובדים השכירים המועסקים בו מענק חד-פעמי בגין "עסקת האופטיקה". המוטיבציה למהלך היא רצון הקיבוץ לתת בעת זו גם לעובדים אלה בנוס כספי, שיפגין הערכה מצד הקיבוץ. ההמלצה היא שהבנוס יוענק רק לעובדים עם ותק של מעל שנת עבודה בשמיר, ושגובהו יעמוד על 70% מהשכר החודשי של כל אחד מהעובדים. העלות הכוללת לקיבוץ - כחצי מיליון ₪.

ב. התקיים דיון ער בהנהלה, ולבסוף הוחלט לתמוך בהצעה ולהביא אותה כסעיף בתקציב 2023.

5. מירב סולומון - המשך לקדנציה מלאה.

א. לפני כשנה, בתום קדנציה בת ארבע שנים, מירב סולומון, מנהלת אגף החינוך בגיל הרך, נכנסה לקדנציה השנייה שלה בשמיר. באותה עת מירב התחייבה לשנה אחת בלבד, וכעת היא מעוניינת להמשיך לקדנציה מלאה (שלוש שנים נוספות). מנהל הקהילה הדגיש את המקצועיות של מירב בתפקיד, והמליץ בחום לאשר את המשך כהונתה.

ב. הנהלת הקהילה החליטה לאשר את המשך הכהונה של מירב לקדנציה מלאה, וביקשה לעדכן בכך את הציבור בישיבת המזכירות הרחבה הקרובה.

6. נושא אישי.

7. נושא אישי.

8. רשימת מועמדים למועמדות ולחברות.

א. עובד הציג את רשימת המועמדים לכניסה ל"מועמדות לחברות", את המועמדים לחברות בשמיר ואת עמידת המועמדים בקריטריונים לשנת המועמדות. בדיון עלה שיש מועמדים שלא עומדים בקריטריונים באופן מלא, מסיבות שונות.

ב. ההנהלה דנה בנושא. הודגש כי מאחר שיש קריטריונים ברורים שעל המועמדים לעמוד בהם כדי להגיע להצבעה לחברות, בעייתי לאשר למועמדים שאינם עומדים בהם להגיע להצבעה בשלב זה.

ג. ההנהלה אישרה את רשימת שאר המועמדים, להמשך תהליך.

סיכום: עובד

פגישה עם להקת "המתנדבות" מירית מירון

צילום: יעל קמחי אוראל

הרשימה. למה מתנדבות? חלקכם יכול לנחש שמדובר אכן בנשים הצעירות שהגיעו מכל העולם להתנדב בקיבוצים ועם זמן הפכו לאייקון חברתי-תרבותי-קיבוצי. חברי הלהקה גאים לומר שהמתנדבות (וגם המתנדבים) היו חלק לא קטן מההתבגרות ומהבגרות הצעירה שלהם. זו תקופה שהייתה ונגמרה, והם חיו בתוכה ולפעמים גם בזכותה (כשההורים מתנדבים לשעבר). היה כיף והיה משמעותי, אז החיבור ברור. אבל מסתבר שהשם "המתנדבות" הלך עם כמה הרכבים, ושהלהקה קיימת אף היא בכמה הרכבים עם או בלי השם. אפילו השירים - חלקם נכתבו לפני 20 שנה וחלקם חדשים. מי כותב ומי מלחין? כולם. מבולבלים? לא אנחנו. ככה זה כשהחברות נמשכת כל החיים. מתי אומר: "כולנו יוצרים כל הזמן - במהלך כל השנים". לדוגמה, "אחד מהשירים נכתב לפני הרבה שנים על מתנדבת. שינינו את השמות כדי שלא להסגיר במי מדובר, ואיכשהו יצא שקראנו לשיר קייפטאון - היכן שגיורא חי כמה שנים, וכולם בטוחים שזה עליו.

מה קרה שדווקא בשנים האחרונות ההרכב גובש והשירים הוקלטו?

חברי הלהקה מצביעים על אדם, שחזר אחרי 17 שנה בניו יורק לשמיר והקים אולפן הקלטות. "הוא הדבק שלנו" הם אומרים. המארגן, זה שדוחף קדימה. "כל קבוצה צריכה קפטן ואדם הוא כזה", אומר אוריאל. בהתחלה רק הקליטו שירים. עם הזמן החליטו לצאת להופעות.

אבל נחזור רגע ליום הקובע. לפני כשלוש שנים הם ניגנו בערב עובדים של הקיבוץ. עשו קאברים, השתמשו במכונת

את אדם, אוריאל ומתי כולנו מכירים. כל חג ומועד הם על הבמה, מובילים את החלק המוסיקלי. "הלהקה שלנו". הכי מקצוענים שיש. למי שעוד לא יודע, הם גם הקימו להקה בשם "המתנדבות", שמנגנת חומרים מקוריים ומופיעה בכל הארץ.

"אז מה את רוצה לשמוע? כי לא הכל אנחנו יכולים לספר. אולי נצטרך צנזורה..."

נפגשנו בנר רביעי של חנוכה, מיד אחרי חזרה. ישבנו מחוץ לפאב עם אספרסו ועוגה. הכי רוקנרול.

אז מי הם "המתנדבות"?

חברי הלהקה הם גיורא קריידן (כפר בלום) - גיטרה ושירה; נועם קרטיס (דן) - תופים; אוריאל בן יעקב (שמיר) - שירה וקלידים; מתי חלפי (שמיר) - באס ושירה; אדם חלפי (שמיר) - קלידים ושירה. וזו בהחלט חבורה. חבורת גברים שהם חברים כבר נצח, יש להם שפה משלהם ועולם פנימי עשיר וייחודי. היחיד שהגיע "טרי" הוא נועם, רק בן 24, ואיכשהו למרות פער הדורות וההיכרות הקצרה נראה שמצא את מקומו בהרכב החברתי-מוזיקלי הזה שכבר קיים לפחות 30 שנה. כשאני שואלת אותו מה הוא אוהב בלהקה - הוא מספר שמבחינתו הוא מנגן עם מוסיקאים הכי מקצוענים שיש ולומד המון. בפעם הראשונה שבא לנגן אתם - "הייתי בשוק מכמה הם טובים".

איך הוקמה להקת "המתנדבות"? יש הסבר והוא קצת ארוך, אבל שווה לעקוב. גיורא, כשהיה צעיר, החזיק רשימה עם שמות טובים ללהקה - לכשתהיה לו. "המתנדבות" היו בראש

שעון סתיו / גיורא קריידן ואוריאל בן יעקב

ילדים שהכרתי גדלו מזמן
מרחקים שעברתי נתנו
סימן שבוהק לי בשחקים
בימים אדומים של קרינה סתוית.

רעמים עמומים של קריסה
מצאתי לי דרך
לאורות חדשים
נפתחת לי דלת
לשדות של פרחים כמוסים.

תתעורר

הזרמים שלמטה
נושפים שקט
התמונה שדמיית קופאת
לתוך ערפל כחול
באוקיאנוס קר
ספינה שנטרפת
עמוק במצולות הים
נעים פה וחס.

כוכב שזוהר בשמיים מתהפכים בעין סופה
כשהרוח בה קורעת מפרש.

כוכב שזוהר
מתעטה בענן
לרגע בזמן
שה.
מנגינות של חשמל שולח
כוכב שבוער
השמיים נפתחים עד אין גבולם
נעצר עכשיו
שעון סתיו.

אתם מוזמנים לעקוב אחרי "המתנדבות"
בפייסבוק ובאינסטגרם. וכמוכן - הכי יפרגן
להם לפגוש אתכם בהופעה.

תופים כי עוד לא היה להם מתופף. החוויה הזו הייתה עבורם
כמו אות להקים את הלהקה באופן רשמי, ולצרף את נועם.
מי שלא היה בהופעה של "המתנדבות" - זה הזמן לספר
שהם מנגנים רק שירים מקוריים ושירים רק בעברית.
ההשפעות הן רוק קלאסי, רוק ישראלי, פופ. "כשהיינו צעירים
התרחקנו מכל מה שישראלי, עכשיו חזרנו לשורשים רוצים
לשיר בעברית ולעשות מוסיקה טובה בעברית".

מי שהיה בהופעה ודאי שם לב למחברת כחולה בוהקת
שנפתחת בין השירים, ומוקראים ממנה קטעי קישור או יש
לומר - מערכונים. לפעמים נצמדים לטקסט, בדרך כלל
מאלתרים הרבה מסביב. מתי: "חיפשנו פתרון למעברים
בין השירים. החלטנו להכין 'יומני המתנדבות' כמו 'יומני
כרמל' שהיו בעבר בקולנוע. הרבה פעמים בחזרות אנחנו
משתעשעים בקריינות מדומה ליומני טלוויזיה ורדיו של פעם
כדי לתאר כל מיני אירועים טריוויאליים. ככה קיבלנו את
הרעיון".

הנה קטע מעבר ראשון בהופעה, נאמן לחלוטין למקור:
"יומני המתנדבות 1966. כאוס. בנות ובני הניכר נעים בשבילי
הקיבוץ במכנסי פדלפון נועזים, שמלות וחזה חשוף.
בני ובנות הקיבוץ יוצאים להפיץ את זרעם ולהפרות את
ביציותיהן במעשי חופזה ועילוסין.
צעירי הקיבוץ צובעים על דלתות המרפאה.
ארון הקונדומים מתרוקן".

כן, הרבה הומור, מיוחד להם, נוכח תמיד ומלווה את העשייה
המשותפת, החברות, היצירה. יש לו מקום של כבוד והוא חלק
מהותי מהתהליך, לפעמים הוא אפילו התוצר (מי שעוקב יכול
לראות את סרטוני הפרומו להופעות). לא לצרכי בידור בלבד
אלא כעוד דרך של ביטוי, סוג של "חותמת" מקורית להם.
לשאלה איך אתם מסתדרים ביחד הם מסכימים מיד שיש
להם דרך לנהל מחלוקות. לכל אחד יש תפקיד בהרגעת
הרוחות. מכירים כל כך טוב - שיודעים מתי לתת מרחב למי
שזקוק לכך. וגם לצעוק אחד על השני עוזר לפעמים.
מה החלום? "ברור שאם היה אפשר להתפרנס רק מנגינה
ומהופעות - היינו רוצים". אוריאל לא לגמרי מסכים: להופיע
כמה פעמים בשבוע בלילה זה ממש קשה. גם יש הבדל
בין מי שיש לו ילדים צעירים, מי שבזוגיות ומי שרווק. גיורא
אומר שהרצון הוא לפתח קהל קבוע של "מעריצים" שמגיע
להופעות. מספיק אנשים שיכירו ויאהבו את הלהקה. משם
אפשר להתפתח.

איך בכלל מארגנים הופעה? לא קל. צריכים לדחוף את זה,
להכיר, להפעיל קשרים. זה בעיקר התפקיד של אדם וגיורא.
כרגע מופיעים בחינם - אז יש בעיקר הוצאות ללא הכנסות.
אבל התלונה העיקרית היא מחסור במסעדות פתוחות
בשעות הלילה אחרי הופעות. בסך הכל קצת רעבים.
האמת, היה ממש כיף להיפגש ולדבר עם "המתנדבות".
מרגישים מיד שהם נהנים להיות ביחד, וזה גם מה שמרגיש
הקהל שמגיע להופעה.

שלום לכם,

הרבה דברים קרו מאז שכתבתי כאן בפעם אחרונה על הנעשה בוועדת התרבות. אנסה להקיף את הכל:

פרידה מטלי ינאי

טלי, שהייתה חלק בלתי נפרד מצוות התרבות ומכל האירועים בקיבוץ, החליטה לסיים את תפקידה כאחראית החגים אחרי שנתיים בתפקיד. היא נכנסה לתפקידה יחד אתי ועם מירית, וביחד התחלנו לעבוד כצוות ולמדנו את העבודה. טלי - תודה ענקית על שנתיים נפלאות ופוריות, ובהצלחה בכל אשר תבחרי לעשות בהמשך דרכך.

חנוכה וחג הקיבוץ

השנה ציינו 78 חורפים לקיבוץ, וכמדי שנה התכנסנו באולם לחגוג ולשמוח ביחד. קדמה למסיבה ארוחת שישי כיפית באחריות צוות המטבח, והפעם בהגשת חברי ההנהלה הכלכלית. לאחר מכן צעדנו יחד לאולם - והייתה הרגשה "כמו של פעם", אי-אז לפני הקורונה. לקראת חגיגות ה-80 התגייסה טלי רותם למאמץ, וארגנה את "מצעד הקבוצות". זו הפעם השנייה שמצעד כזה צועד בשמיר, ולבמה עלו יותר מ-100 אנשים לייצג כ-70 קבוצות שגדלו והתחנכו בשמיר.

אורית מסד ועובד בן זאב פיקדו על הצועדים, והיה שמח! החג נפתח, כרגיל, בריקוד אורות של ילדי הבלתי-פורמלי, ונמשך בהדלקת נרות בהנחיית רווית ורני ברנור. נהנינו מריקוד של שרי שטראוס וחבורת הנשים, והלהקה ניגנה לנו שירים מצוינים, ביניהם "רק בקיבוץ שמיר" עם חנה עמלני, גילי רז ו"הלוויתנים". בשבת חגגנו את המנחה לילדים. הכל היה מצוין, לדעתי, בעיקר בזכות ההתגייסות הקהילתית והרצון המשותף לחגוג ביחד כקהילה אחת.

צוותי מתנדבים

אחת לכמה שנים יש "התרעננות" של צוותי המתנדבים בתרבות, וכך נשמרת תחלופה טבעית. גם השנה הרגשנו שחלק מהמתנדבים רוצים שינוי או אורור קל, ולכן אנחנו יוצאים למשימה של גיוס צוותים לחגים. נשמח מאוד לקבל

אתכם לשורותינו, לארגון חג או אירוע. התרבות שלנו זקוקה לקהילה כדי להישמר קהילתית. דברו אתי!

מלך הפיוקה

זו השנה העשירית שבה מתקיימת בשמיר תחרות "מלך הפיוקה" השנתית. המיקום השתנה, המועדים השתנו, עד שנמצא המקום המושלם לבינתיים - בין חדר האוכל לכלבו. השנה התחרו 19 קבוצות, עם יותר מ-100 משתתפים. מרגע הגעת הבשלנים לאתר, ב-8:30, זרמו הבירה והאוזו כמים. דגן אבישי וצוות הסו-שפים שלו פינקו את כולנו בשקשוקה מקצועית, והשף שחף שבתאי החליף את צ'רני והכין לנו סיר אסיאתי מפנק. את הפרסים תרמה חברת "תבליני פרג", ותודה לוולטר ולצוות המטבח שמארגנים את הדברים על הצד הטוב ביותר! תודה מיוחדת לנדב מנקרמן, שמארגן את האירוע כבר עשר שנים וסוחף את כולנו לשיגעון הפיוקה, ולצוות המסור שאתו הכולל את אמציה שלומי, דגן אבישי, גבע אהרון, צ'רני, רענן רפאלי, וולטר ואוהד יניב. השנה הצטרפה לצוות רינת פברמן, שהתגלתה כתוספת מצינית.

מתקרבים לשנת ה-80

שנת ה-80 לשמיר מתחילה בעוד פחות משנה, ובקרוב נקים צוות ציבורי לתכנון וארגון אירועיה. רוצים להשתתף בצוות? דברו אתי!

ועוד באופק:

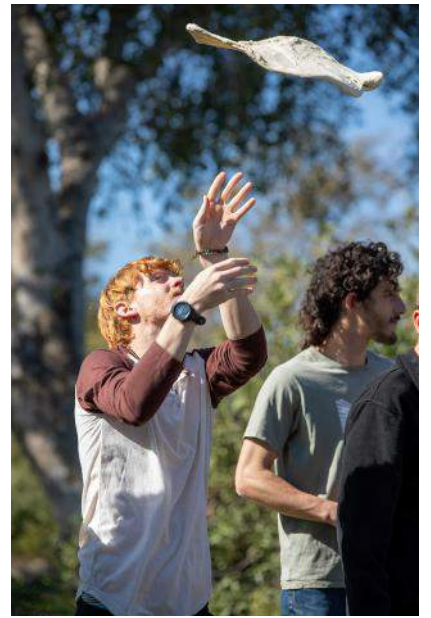
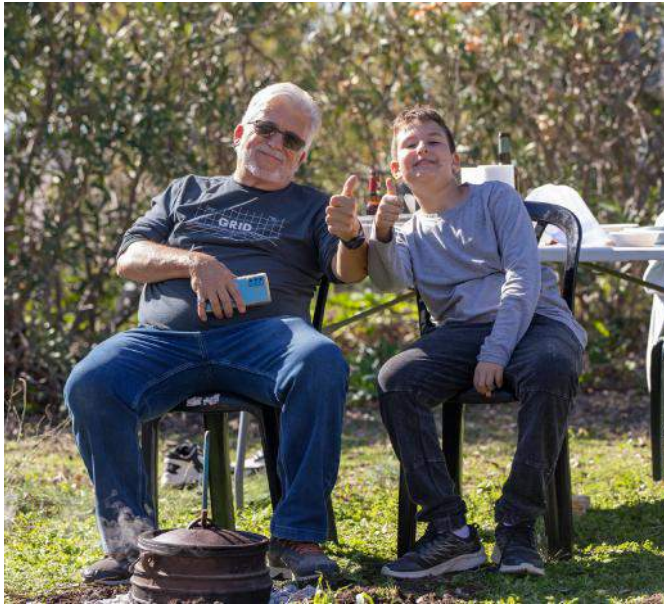
אנחנו ממש לקראת ט"ו בשבט, שגם השנה יתארגן על ידי הצוות הקבוע והמתמיד; צוות פורים גם הוא מתכנס כבר, ונראה שהוא מתכנן מסיבה מהאגדות; טיול הקיבוץ יצא השנה לערבה, עם לינה בחאן ראס השיטה הזכור לטוב. לפי מידת ההתעניינות נראה שהשנה יצא הטיול הגדול ביותר שהיה כאן בשנים האחרונות, עם הרבה פעילויות ואנשים טובים.

נתראה בצוותים, שאליהם - אני מקווה - תתגייסו בהמוניכם, ובאירועים הבאים.

צילום: אפי שריר

התחפושות, טיול הקיבוץ וכו'. כמי שנולדה וגדלה פה על התרבות של אביגיל ושאר אנשי התרבות, ועל הנאומים של מאיר אבני ומזכירי הקיבוץ לדורותיהם, החוויה התרבותית-קהילתית לא נעלמה לי גם כשהתגוררתי עשרות שנים בגולה. לא וויתרנו על חגים בנוסח קיבוצי לילדינו וילדי חברינו, וכל אחד השתתף לפי יכולתו. חד-גדיא בביצוע ההורים, הצגת המגילה - הורים וילדים, חנוכה עם כל השירים ותמיד עם הופעה וחידונים. וכל זה כדי שגם הילדים שלי יחוו את החג לא רק דרך שולחן האוכל, אלא גם דרך מסורת (במקרה שלנו הקיבוצית) ותרבות.

אני מאמינה שהמשפחות הצעירות בשמיר רוצות את חוויות התרבות הקיבוצית לילדיהן ולהן. הן רוצות שהילדים יופיעו וישירו בפני הקהילה, ישתתפו עם כל השאר בטיול הקיבוץ, יצטרפו לאירוע הפוייקה, ידליקו נר בחנוכיית הקיבוץ, ועוד ועוד. לכן, בעודנו ממשיכים לחפש את מי שימשוך את העגלה הצבעונית הזו, חשבתי שאפשר לקיים בינתיים את כל אותם אירועים על ידי שתיים-שלוש או אפילו שלוש-ארבע משפחות שיתארגנו ביחד לבצע את אחד החגים או האירועים. זאת, כמובן, יחד עם רכזת התרבות, ומתוך רצון ואחריות להמשך התרבות הנפלאה שלנו כאן בשמיר.

הפעם אני רוצה לנצל את העלון - בתקווה שאנשי שמיר קוראים אותו, לשתף את הקהילה בדילמה וכמובן לומר את אשר על ליבי.

אני חברה בוועדת התרבות של שמיר. הוועדה מתכנסת אחת לשישה שבועות בערך ועוזרת לרכזת התרבות, צרויה רון, לגבש רעיונות ולהציע הצעות בנושאים שונים המונחים על שולחנה. בישיבה הערב הוצגה לנו בעיה: מאז שטלי ינאי סיימה את תפקידה כרכזת חגים בשמיר, צרויה לא מצליחה למצוא לה מחליף/ה. היא דיברה כבר עם עשרות אנשים ונאדה, זילץ', כלום!

ישבנו, חברי הוועדה, והסתכלנו ברשימת כל החגים, האירועים והמסורות שנערכים בשמיר מדי שנה. ח"י אירועים כאלה, רובם הגדול בהשתתפות כל הקהילה, וזה חוץ מהאירועים הקטנים השוטפים. ברור, לכן, שכמחפשים רכזת/ חגים חושבים על מישהו עם זיקה לתרבות ועם רצון ואמביציה להוציא לפועל אירועים. השאלה כעת היא - מה עושים כשכל מי שאליהם פנו ענו בשלילה. מה קורה עכשיו עם כל 18 האירועים שהם חלק ממרקם החיים פה? מה יהיה אם כל חוויות התרבות שאנו יוצרים כקהילה לנו ולילדינו יחדלו מלהתקיים?

אני לא חושבת שקהילה, שבעה ככל שתהיה, תוותר על החוויות הללו, ואני מאמינה שאת הדילמה הזו יעזרו לפתור אנשי שמיר, או ליתר דיוק - המשפחות בשמיר. אלה שגדלו על החגים בחדר האוכל, על טקסי יום העצמאות, על הסוכות,

תמונה מתוך ריקוד אמהות וסבתות בחג הקיבוץ
צילום: אפי שריר

שיחה עם מגאן בלצר / שמעה וכתבה: נעמה אבני-בייפוס

מגיע לשעה וחצי של פעילות מאומצת בריכוז מנטלי גבוה. נפילות ופציעות - כאלה היו בשפע, אפילו בגיל צעיר. נפילה מפוארת כזו אירעה לה בגיל צעיר באימון בקיבוץ מנרה. אי הבנה שהובילה אותה לנסות מדרגה גבוהה מכפי מידותיה גרמה לה להתרסק ו"לשבור את השיניים" תרתי משמע.

ככל שמגאן מתבגרת רמת ביצועיה ויכולתה עולות, ותכיפות האימונים גוברת. גם מספר התחרויות עולה, בארץ וגם בחו"ל. היא מספרת שבתקופת התיכון בעינות ירדן היה לה אימון כמעט בכל בוקר, מה שדרש משמעת והשכמה לפני הלימודים כדי להספיק לסיים ולהגיע לבית הספר. בנוסף, היו לה גם אימונים אישיים בבית שהצריכו משמעת עצמית רבה. גם שילוב הלימודים בתוכנית התחרויות היה משימה לא-פשוטה. לתחרויות בחו"ל היא הייתה נוסעת עם

"המיקוד", כדי להתחבר ללימודים גם מרחוק, והיו גם שיעורים פרטיים. עבודה קשה עם עומס גדול במשך ימים ושעות, אבל כפי שמגאן אומרת: "הכל נעשה מבחירה".

היו כמובן גם תחרויות ברמות הגבוהות ביותר - אליפות אירופה ואליפויות העולם, והיו גם האימונים לקראת האולימפיאדה בריו, שאליה הנבחרת הישראלית לא הגיעה. לכל רוכב יש ניקוד אישי, והנבחרת מקבלת את הניקוד לפי שלושת הרוכבים הטובים שלה.

לצבא התגייסה מגאן "כספורטאית פעילה", שירתה בצפת בפיקוד הצפון והמשיכה להתאמן ולהיות חלק מנבחרת ישראל באופני הרים. אחרי הצבא עברה לגור ברמת השופט, כדי לבדוק עד לאן תוכל לקחת את ההתמקצעות בתחום הרכיבה. האזור, יערות מנשה והכרמל, נהדר לאימון ורכיבה. היא שכרה דירה ברמת השופט עם עוד שני רוכבים, החליפה מאמן ונכנסה לשגרת אימונים ותחרויות בינלאומיות ברמה הגבוהה ביותר.

לאחר כשנה היא מקבלת שיחה מאבא יונתן, שמבשר לה שגילו לו גידול במוח. הוא מתלבט איתה בעניין אפשרויות הטיפול שהציגו בפניו. הוא נכנס לניתוח והמצב משתפר בטווח הקצר. הוא מרגיש הרבה יותר טוב. אחרי השיחה הזו מגאן מוצאת את עצמה מתכננת את חייה מחדש. ההבנה שהמשפחה חשובה לה יותר מהכל גורמת לה לעצור ולחשוב. בעת ההיא האימונים לקראת האולימפיאדה בשיאם, אבל היא מחליטה להפסיק להיות רוכבת מקצועית ולהפוך לרוכבת רגילה. היא מחליטה להתנסות בתחום החינוך, במחשבה

מגאן בלצר ביקרה לאחרונה בשמיר. שמחתי כשהסכימה לבוא ולספר לי על עצמה כי אני באמת לא יודעת עליה דבר, חוץ מזה שנולדה בשמיר למריה ויונתן בלצר זמן די רב לאחר שאני כבר לא התגוררתי פה.

נפגשנו לכוס תה אצלי (שכחתי לתת לה סוכר...) והיא סיפרה לי שהיא בקבוצת הגיל של לילך ותומר אפרת, יובל פלדמן, רוני אמדו, גילי רוזנבלט וכו' (כיתה גדולה). זה עזר לי "למקם" אותה בין הצעירים שאני כבר מכירה.

הוריה של מגאן הגיעו לשמיר כמתנדבים, מריה מארגנטינה ויונתן מאנגליה. הם התאהבו והחליטו להישאר לחיות בשמיר. דייד, אחיה הגדול, ומגאן נולדו בשמיר. דייד, המבוגר ממגאן בארבע שנים, ביקר אף הוא בשמיר בשבועות האחרונים לאחר שהייה של תשע שנים באנגליה, אז היה מפגש משפחתי מרגש.

במשך שנים רבות רכבה מגאן על אופני הרים.

לדבריה הפעילות הגופנית הייתה חלק מתרבות המשפחה, והיא התחילה בתחביב הרכיבה כבר כשהייתה בת שמונה. תחילה רכבה עם ההורים בשבתות, ולאחר מכן התחילה להתאמן בקבוצת אימון. אמא מריה, שנמנתה עם קבוצת הרכיבה של שמיר, הכירה את תומר בארי שהיה סטודנט בתל-חי ומאמן רכיבה. מגאן הייתה הרוכבת הצעירה ביותר בקבוצה. בתחילה רכבה על "אופני קיבוץ", אבל במהרה הם הוחלפו באופני שטח רציניים. בתקופת בית הספר היסודי החוג התנהל בימי שלישי ושישי אחר הצהריים.

המשימות נשלחו לילדים לביצוע במשך השבוע, ופעמיים בשבוע הייתה פגישת אימון. האימונים כללו לא רק רכיבה על אופניים אלא גם ריצה ותרגילים. מדי פעם היו גם תחרויות, שהתרחשו בשבתות. בתחרות של אופני שטח על הרכב להקיף אזור מסוים כמה הקפות, כשכל הקפה אורכת בין שלושה לחמישה קילומטר. כולם מתחילים בקו הזינוק. את מספר ההקפות קובעים המארגנים לפי הזמן המוקצב לאותה קטגוריה. המסלול מתחיל בדרך רחבה והופך למסלול סינגל - מסלול יחיד. הקושי אינו רק בעובדת היותו של המסלול צר, אלא באלמנטים הסביבתיים כמו מזג אוויר, סלעים, מהמורות, שורשים, עליות וכדומה. המאמץ גדול מאד והדופק מהיר, בעיקר כשעולים בקטגוריות לרמות גבוהות יותר של תחרות. מגאן מספרת על הנאה גדולה בזמן הרכיבה וריכוז גבוה מאד. בתחרויות מתקדמות יותר זמן הרכיבה

היא שלחה כמה בקשות וקיבלה תשובה חיובית מאוניברסיטה במדריד. לאחר שמילאה את כל הטפסים ועברה את בחינות הקבלה, התקבלה ללימודי פיזיותרפיה שם. היא סיימה את הקיץ בציפורי, אספה שוב את חפציה וחזרה לשמיר. באוגוסט 2019 עברה למדריד, כדי להתחיל את שנת הלימודים בספטמבר.

ואז הגיעה הקורונה. מגאן חוזרת לארץ, לגור עם אמא בשמיר וללמוד בזום - כמו כולם. לדבריה, האוניברסיטה הייתה מאורגנת מאד מבחינת הלימודים מרחוק, עם מצלמות וגם מבחנים מרחוק. האוניברסיטה גם החזירה אותם מוקדם יחסית, כדי שיוכלו להתחיל בלימודים המעשיים. בסופו של דבר היא נאלצה ללמוד סמסטר אחד בלבד מרחוק, ואחריו חזרה למדריד.

החיים במדריד טובים למדי. יש אתר שמרכז את כל הדירות הפנויות להשכרה, ומגאן מצאה מגורים קרובים לאוניברסיטה עם שותפים שאף הם סטודנטים שם. האוניברסיטה נמצאת בעיריה מחוץ לעיר, ויש נסיעה קצרה של 5-7 דקות לקמפוס. הלימודים מתנהלים באנגלית, כחלק מקבוצת הסטודנטים הבינלאומית. מגאן הכירה סטודנטים מכל רחבי אירופה, ומאחר שכולם רחוקים מהבית נוצרו קשרים וחברויות קרובות. בכלל - חיי החברה, כמו בכל עיר אירופית, שוקקים ודינמיים. מגאן מקווה מאד שחלק מהקשרים שקשרה שם יימשכו מעבר לתקופת הלימודים.

כבר בשנה השנייה מתחילים הלימודים המעשיים. בהתחלה רק חודש, ובשנה השלישית כבר חודשיים. עכשיו, כשהיא כבר בשנה הרביעית, רוב הזמן הלימודים הם בפרקטיקה. התחומים מגוונים, והסטודנטים מנוטים ביניהם כדי לבדוק מה מדבר אליהם יותר. אפשר להמשיך ולעבוד גם בקיץ מחוץ ללימודים, ובסך הכל הסטודנטים מסיימים את התואר עם כ-1,500 שעות של עבודה מעשית. בשנת הלימודים השנייה,

שזה נתיב שאולי תרצה להמשיך בו, ולכן כדאי לבדוק קודם אם הוא מתאים לה.

מגאן רצתה לנסות תחום חדש אבל להישאר באותו אזור, ומצאה עבודה בחינוך הבלתי-פורמלי בקיבוץ מגידו. היא התחילה לעבוד עם כיתות ה'-ו', עבודה מאד לא-פשוטה. גם מצבו של אבא שלה התדרדר, מה שדרש ממנה לנסוע אליו לעיתים קרובות יותר. הוא נפטר לקראת סוף שנת הלימודים, ביוני 2017. מגאן נשארה במגידו לחודשי החופש הגדול, ואחריו נסעה לקיבוץ ברעם לעבוד חודש וחצי בקטיף תפוחי עץ. מעין הפוגה רגשית ונפשית שהעניקה לה שקט. בתום הקטיף היא חזרה הביתה, לשמיר, לתקופה של עיבוד האבל והתאוששות. היא עבדה בכל מיני עבודות ויצאה לטיולים בישראל ובחו"ל, חלקם עם אמא וחלקם עם בן הזוג שהיה לה אז.

ב-2018, מגאן מקבלת הצעת עבודה באיגוד האופניים, בתור המאמנת הראשית של "אתנה". אתנה הוא ארגון ממשלתי שתומך בספורטאיות צעירות כדי שיגיעו לאולימפיאדה. מגאן בוחרת אז לעבור לציפורי, שוב אזור יפהפה עם מקומות ומסלולי רכיבה יפים. במקביל היא עושה פסיכומטרי, במחשבה שהגיע הזמן להכין את העתיד ולצאת ללימודים. אחרי שנושא החינוך ירד מהפרק, בעקבות התנסותה הקצרה בעבודה בחינוך הבלתי פורמלי, מגאן מחליטה ללמוד פיזיותרפיה. הנושא קרוב לליבה מעיסוקה בספורט ויש בו את אלמנט העבודה עם אנשים, שהיא מחפשת. גם המפגש שלה עם הצוות הטיפולי שתמך באביה, ושכלל פיזיותרפיה, סייע להחלטה. אז איך הגיעה ללמוד במדריד? הציון בפסיכומטרי לא הספיק לה כדי להתקבל ללימודים בארץ, והיא לא רצתה לבזבז זמן בשיפור הציונים. כך עלה בראשה הרעיון לנסוע ללמוד בחו"ל. העובדה שגדלה במשפחה מרובת שפות ושהיא בעלת אזרחות זרה עזרה לא-מעט.

ב-2021, עבדה מגאן במחלקת טראומה ושיקום לב-ריאות בבית-חולים קרוב. המקום מצא חן בעיניה והיא המשיכה לעבוד בו גם בקיץ. בנוסף, באותו קיץ נסעה לפורטוגל לעבוד עם קבוצת רכיבה ישראלית בשם "יזראל פרמייר טק" Israel Premier Tech. לקבוצה יש כמה סגלים, כשהטוב ביותר יוצא לתחרויות בינלאומיות כדוגמת הטור דה-פראנס. אחד המאמנים עבד בעבר עם מגאן, והוא זה שפנה אליה בידעו שהיא בתחום הפיזיותרפיה. עולם הרוכבים הוא קטן וכולם מכירים בו את כולם.

בשנת הלימודים השלישית התנסתה מגאן בתחום הניורולוגיה. היא עבדה חודשיים במרכז המטפל בחולי טרשת נפוצה, והמקום הרשים אותה מאד. חווית העבודה עם אנשים שחולים אמנם במחלה חשוכה מרפא, אבל מעריכים מאד את כל מי שעובד איתם ומנסה לשפר את מצבם, הייתה משמעותית. היא שאבה הרבה סיפוק מהיכולת להקל ולו במעט על מצבם של אנשים בעלי מוגבלות כל כך קשה. בקיץ של השנה הרביעית, ב-2022, החליטה מגאן לצאת קצת את גבולות מדריד ונסעה צפונה, לעבוד בבית החולים סן חואן דה-דיוס בעיר פמפלומה הסמוכה לגבול צרפת. היא הגיעה אליו באופן עצמאי: חיפשה מוסד רפואי באזור, ולאחר שמצאה העבירה את המידע לאוניברסיטה שיצרה את הקשר בין שני המוסדות. זה אומר שהסטודנט הבא כבר יוכל למצוא את בית החולים דרך האוניברסיטה. בפמפלומה עבדה מגאן שוב במחלקת הטראומה, אלא שהפעם כבר הייתה מנוסה יותר וגם הצוות האציל עליה יותר סמכות. הסטאז' הזה הוא ללא תשלום, אבל הכרחי כדי לצבור שעות ולקבל תעודת הסמכה.

השנה מגאן עומדת לסיים את לימודי הפיזיותרפיה ולפניה תקופה עמוסה, בעיקר בעבודה מעשית. כשתשוב למדריד היא מתעתדת לעבוד שוב בניורולוגיה וגם בהידרותרפיה. הפעם תפעל כפיזיותרפיסטית לכל דבר, אם כי עדיין ימצא לידה חונך. שאלתי אותה אם כבר החליטה באיזה תחום תרצה להתמקד, והיא ענתה שעדיין לא, אך תחום הניורולוגיה קרוב במיוחד לליבה.

נהניתי מפגישתנו הקצרה והתרשמתי מאד ממגאן. יש לה אופי חיובי, והיא שאפתנית ואשת שיחה נעימה. אני בטוחה שהיא תצליח בכל מה שתרצה לעסוק בו, ומאחלת לה הצלחה רבה.

כוח הריפוי של הלייפדאנס / שרי שטראוס

השבוע התלבטתי האם להעביר את שיעורי הלייפדאנס. הגליל הקטן והאינטימי שלנו עבר שבר, הלב התרסק, התפרק לרסיסים עם לכתם בטרם עת של שלושה נערים צעירים. אך החיים מורכבים ממעברים חדים בין עצב לשמחה, בין ייאוש לתקווה ובין צחוק לבכי. וכך גם בשיעור הלייפדאנס. התחלנו בריקוד מודרני

בו התחברנו ללב, רקדנו את הפצע שנפער, את הלב השבור ואת הכאב העמוק. ריקוד מודרני מאפשר לנו לבטא את שעל ליבנו, בתנועה, בגוף ובנשמה. הריקוד הסתיים באגרופים קפוצים כלפי מטה וראש מורכן. והייתה דממה שקט ... שקט ... היה אפשר לחתוך את השקט בסכין. כל הסטודיו היה אפוף ברגשות שזה עתה רקדנו, ביטאנו דרך הגוף. ואז הגיעו הדמעות, ונתנו להם לזרום. אך בחיים כמו בחיים, המעברים הם חדים, וכך גם אנו - עברנו לרקוד פלמנקו, סלסה, אפריקאי, ג'אז ... דיברנו על הפחד ורקדנו אותו באימפרוביזציה, יצאנו לחקור איך כל אחת מאיתנו מגיבה לפחד ולחוסר ודאות בתוכה. גם כשרקדנו ריקוד חופשי העצב והכאב היו נוכחים. חלקנו בכינו, היו שחיבקו, היו שהקשיבו, היו שרקדו. כל אחת ביטאה זאת באופן שונה, והלב נפתח לראות את הקהילה הקטנה שלנו ביחד, מחוברת בכל כך הרבה רבדים. יש לנו נטייה לחשוב שריקוד מביע שמחה, אושר ... אך בשבוע הזה נוכחתי לראות את מה שכבר ידעתי, ריקוד הוא ריפוי לגוף ולנפש!!! יהי זכרם ברוך.

תוכנית העבודה של אגפי הקהילה לשנת 2023 / עובד בן-זאב

שלום לכולם,

הנהלת הקהילה והמזכירות הרחבה אישרו לאחרונה את המטרות ותוכנית העבודה של אגפי הקהילה ל-2023, כמפורט להלן:

ניהול הקהילה

- א. השלמת הדיון בקליטת בני התושבים.
- ב. הצוות לבחינת אורחות החיים בשמיר - דיון והמלצות בנושא הדיור.
- ג. תחילת ההטמעה של עבודה לפני יעדים (בכלבו ובחדר האוכל).
- ד. הקמת מערך של קליטה ואקלום.
- ה. בחינת האפשרות להקמת מתחם WeWork במבני הרכבות.
- ו. הצגת אמנת שירות של כל אגפי הקהילה.
- ז. מוכנות לשעת חירום (המשך).

אגף החינוך בגיל הרך

- א. התמקצעות הצוותים בהתאם לחוק הפיקוח על מעונות.
- ב. מעבר לגן אחד בתשפ"ד.
- ג. בחינה של צרכי הפיתוח ותכנון מבני הגיל הרך בראייה מערכתית רחבה.
- ד. מטרת ועדת החינוך: תהליך לגיבוש תפיסת עולם חינוכית של הגיל הרך בשמיר ובניית מסמך יסוד יחד עם האגף לחינוך בלתי פורמלי.

האגף לחינוך בלתי פורמלי

- א. עדכון והמשך יישום של התוכנית למעורבות חברתית בקהילה.
- ב. בחינת מעבר לתלתונים בכיתות א'-ו'.
- ג. שיפוץ מבנה "שיבולת".
- ד. בחינה ושינוי של המבנה הארגוני.
- ה. שימור ופיתוח של אקלים חברתי חיובי.
- ו. עמידה ביעד ההשתתפות בפעילויות של 80% מהילדים והנערים.

אגף בריאות ורווחה

- א. הטמעת המלצות ועדת הביקורת, ויישומן.
- ב. כתיבת אמנת שירות לסביון.
- ג. כתיבת תקנון בריאות המרכז את כל הזכאויות של החברים ומנגיש את המידע.
- ד. המשך הפיתוח של מערך פעילות מותאם לרצון ולצרכים של בני הגיל השלישי.
- ה. פיתוח מערך של התנדבות בקרב כלל האוכלוסייה,

שייתן מענה לצרכים מידיים של בני ובנות הגיל השלישי.
ו. עידוד הגיל השלישי להתנדבות בקיבוץ.

אגף תרבות וספורט

- א. תרבות פנימית עשירה - "לנו משלנו" וחיזוק תחושת היחד.
- ב. תכנון שנת ה-80 במשותף.
- ג. המשך הביסוס של מוסדות תרבות קהילתיים.
- ד. גיוס רכז/ת חגים.
- ה. הקמת צוותים רב-שנתיים לכל חג ואירוע.
- ו. שיפוץ אולם הספורט.

אגף תפעול ותשתיות

- א. המשך העבודה עם ענף הנוי להגדרות חדשות של שימושים במרחב הציבורי, כולל הקטנת שטחי מדשאות, הוספת צל במדרכות ציבוריות ויצירת שינוי נופי במתחם הבריכה.
- ב. בחינת ההיתכנות של הגדלת מקורות ההכנסה של ענף הנוי.
- ג. החלפת נציגי הציבור בוועדת התכנון.

אגף כספים ומידע

- א. שמירה על סטנדרט מקצועי גבוה.
- ב. דיון על ביטול החשבון המרכז והעברת כספי החברים לניהול בבנק.
- ג. בחינה של החלפת מערכת פיננסית מ"חשב" ל"פרויורטי".

אגף משאבי אנוש

- א. המשך ההתייעלות של תפקודו הארגוני של הקיבוץ כמעסיק.
- ב. הטמעת מנגנון של משוב והערכה.
- ג. פיתוח תחום היזמויות (יחד עם יו"ר המזכירות הרחבה).
- ד. המשך פיתוח וטיפוח של ההון האנושי, בדגש על עובדים ומנהלים ועל עתודה ניהולית.

החודש לפני / מרית רונן

החודש לפני 77 שנים, בתאריך 17.1.1946, הגיעו לראשונה לשמיר אוטובוס אגד ואוטו-דואר, דרך כביש כפר סאלד. בימים שלפני סידור הרכב, ולפני שהיו כבישים ישירים (אז עוד נסעו על כביש שמיר-כפר סאלד), הייתה הניידות של חברי הקיבוץ מוגבלת ביותר. מי שלא הצליח להתקמבן על טרמפ בפורד המיתולוגי היה תלוי בחסדי המוניות, או באוטובוס אגד, שלפני 77 שנים החלה הגעתו הסדירה (יחסית) לשמיר. כל נשכח את שולחן החבילות הענף העומד היום מחוץ למזכירות, שבלי האוטו האדום ושפע נהגי המשלוחים היה נותר שומם. גם הוא התחיל באוטו הדואר.

משה אפרת והאוטו האדום, 1974.
צלם: יהודה שנהר

אוטובוס של אגד חבילות בשמיר, 1959.
צלם: דב סגל

מדור הטבע של עירית / עירית שני

שלו, עם פרחים לבנים. הפרח מואבק על ידי דבורים קטנות ודבורי דבש, אך חלק מהפרחים אינם נפתחים ועושים פירות מהאבקה עצמית (תופעה המכונה קלייסטוגמיה, האבקה סמויה). הוא נפוץ בארץ ובכל אזורי הים התיכון. צורה ננסית שלו נפוצה גם במרומי החרמון, וזה אחד מהמינים הים-תיכוניים הבודדים הגדלים שם.

אל שיח אחר, אולי הנפוץ ביותר מבין צמחי הנוי בשמיר, נמשכתי בעקבות זמזום הדבורים שסביבו: רוזמרין רפואי - *Rosmarinus officinalis*. זה הוא בן-שיח ים-תיכוני ירוק-עד, מסועף, סבוך וזקוף, וריחו עז. גובהו בין 30 ל-150 ס"מ ודרישות המים שלו צנועות. עליו סרגליים ומחודדים, כשצידו האחורי של העלה מכוסה בלבד לבן שעליו מתבלטים השוליים הגלולים שלו בגונם הירוק, ויוצרים עלה צר ומפוספס לאורכו בירוק-לבן-ירוק. הרוזמרין הרפואי פורח כמעט כל השנה והוא צמח דבש חשוב. פרחיו הומים תמיד מדבורים. צבע הכותרת תכול עד סגול, בהתאם לזן, ואורכה 12 מ"מ. הגביע פעמוני, מאוחה עלים ודו-שפתני. זה הוא פרח שפתני אופייני, עם שני אבקנים בלבד, והאונה האמצעית של השפה התחתונה דומה לקערה עם ידית. הצמח אינו גדל בר בארץ, אף שמוצאו ים-תיכוני, אך הוא מקובל מאוד בגני נוי ותבלינים. הוא משמש בקוסמטיקה, בבישול וגם לכיסוי שטחי גינה. במסורות עממיות מסמל הרוזמרין זיכרון ונאמנות, ונחשב למסייע בגירוש שדים. לכן נהגו להניח את ענפיו בין המצעים כדי לגרש חלומות רעים.

צילום: יעל קמחי-אוראל

חודש ינואר כבר קרב לסופו אבל החורף מתמהמה. הגשם מבקר אותנו מדי פעם, מאד בעדינות. לעומת זאת הרוחות המזרחיות לא מרחמות עלינו, אפילו שכבר ינואר. הבור הצמחייה עדיין נמוכה, והפעם בחרתי לכתוב על שני צמחים שפורחים כבר.

הראשון שבלט לעיני הוא סביון אביבי - *Senecio vernalis*, שהוא אחד מהצמחים הנפוצים והבולטים ביותר בנוף הארץ. הוא שייך למשפחת המורכבים ופורח בהמוניו במשך תקופה ארוכה, ממלא בפריחתו את הנוף בכתמים נרחבים של צהוב. פריחתו יוצרת מרבדים, לעתים יחד עם "צהובים" שכיחים נוספים ממשפחתו, כמו הניסנית וציפורני החתול. הסביון הוא צמח חד-שנתי, עשבוני ונמוך, שגובהו מגיע עד 25 ס"מ, והוא מראשוני החד-שנתיים הפורחים בחורף, מנובמבר עד מאי. אך ה"פרח" אינו אלא קרקפת המורכבת מעשרות פרחים: החיצוניים לשוניים, ארוכים, וכולם נקביים המכילים רק עלי; הפנימיים צינוריים, קצרים ודו-מיניים, המכילים גם עלי וגם אבקנים. ההאבקה נעשית על ידי דבורים וזבובים. השם סביון ניתן לו בגלל ציציות הזרעים, שצבען כסוף כשערותיו של סבא, ושבעזרתן נפוצים הזרעים ברוח. הצמח כה שכיח ונטוע בנוף, עד שאינו שרוי בסכנת הכחדה ואינו מוכרז כמוגן. סביון אביבי גדל כמעט בכל אזורי הארץ, כולל מרומי החרמון, ונעדר רק מהדרום הקיצוני. תפוצתו העולמית היא בארצות מזרח הים התיכון ובמערב אסיה.

אחר כך גיליתי צמח צנוע, מתחבא בין העשבים: נזמית לופתת - *Lamium amplexicaule*. זה צמח חד-שנתי נמוך (15 ס"מ) ממשפחת השפתניים, מסתעף מבסיסו ושכיח מאד בין צמחי הבר. שמו מרמז לצורתו הדומה לנזם, ובעבר הוא נקרא "נזמית הבדווית". העלים נגדיים, רחבים, מקומטים ושעירים, לרוב בשיער קצרצר. הנזמית פורחת מדצמבר עד אפריל. הפרחים מרוכזים בראש הגבעול, והפרח שפתני וצבעו ורוד עד ארגמן. השפה התחתונה שלו בהירה ומנוקדת בנקודות ורודות כהות. לפעמים אפשר למצוא וריאנט אלבינו

איך עושים את זה ב"מקומי" / ריית ברנור

כולנו מכירים את "מקומי", הכלי שלנו לתקשורת קהילתית פנימית: לוח המודעות הדיגיטלי של הקהילה, שנמצא בכל כיס ומאפשר לנו לא רק להתעדכן במה שחשוב לקהילה, אלא גם לעדכן אותה, לעתים, במה שחשוב לנו. אבל "מקומי" הוא יותר מרק לוח מודעות או יישומון הודעות קהילתי. הוא כלי חזק שמאפשר לקהילה לתקשר עם הפרט, ולפרט לתקשר עם הקהילה, ביותר מדרך אחת.

בפינה החדשה הנוכחית נחשוף בכל פעם עוד יכולת של "מקומי", שמטרתה להקל על חייכם ולאפשר לכל פרט בקהילה התנהלות אישית ותקשורת נוחה בתוך המסגרת הקהילתית - ואפילו מעבר לה. הטור יכתב בלשון נקבה לצורך הנוחות בלבד, והוא פונה לכל המינים והמגדרים כאחת.

בואו ונתחיל עם הבסיס של הבסיס:

איך לתזמן הודעה

נכון שלפעמים אנחנו מחפשות הודעה מסוימת שראינו לפני כמה ימים, בקבוצה כלשהי, ולא מוצאות אותה? נכון שזה מבלבל ואפילו קצת מציק? בואו נבין קודם למה זה קורה, ואז נלמד איך לעשות שהודעות לא ייעלמו מהקבוצה. קטגוריית ההודעות של "מקומי" תוכננה במחשבה על לוח מודעות בחדר האוכל: תולים מודעה על הלוח כשרוצים להעביר מידע לקהילה, ומורידים אותה כשהיא כבר לא רלוונטית. לפעמים זה אחרי שבוע ולפעמים אף פעם לא (עד שמישהו מוריד לנו אותה כדי לפנות מקום למודעה שלו). כל קבוצה של "מקומי" היא כמו לוח מודעות ייעודי: מפרסמים הודעה כשרוצים, אבל צריך להחליט כמה זמן היא תהיה "על הלוח", כלומר תופיע בקבוצה. אם היא מדברת על הופעה שתתקיים בסוף השבוע, סביר להניח שבשבוע הבא היא

כבר לא תהיה רלוונטית. ואם היא מדברת על כך שמהיום ועד בכלל משתנות שעות הפתיחה של חדר האוכל, יהיה נכון להניח שהיא צריכה להישאר שם לאורך זמן, עד שכל הקהילה תתרגל ללוח הזמנים החדש.

איך קובעים כמה זמן תישאר ההודעה בקבוצה?

א. נכנסים למסך כתיבת ההודעה.

ב. לוחצים על הפס הכחול שמתחת לכותרת "הודעה חדשה". הלחיצה תפתח מסך לקביעת תוקף ההודעה בקבוצה, כשה"תוקף" הוא פרק הזמן שבו היא תופיע בקבוצה מרגע פרסומה. ברירת המחדל של הודעות ב"מקומי" היא תוקף של שבוע מיום הפרסום.

ג. אפשר לשנות את הבחירה הזאת על ידי לחיצה על אחת מהאפשרויות האחרות: תוקף של שבועיים, של חודש, או שללא תאריך תפוגה.

ד. אחרי הבחירה לוחצים על כפתור "שמירת תזמון" שבתחתית המסך. הלחיצה תחזיר אותנו למסך כתיבת ההודעה.

ה. כדאי לבדוק את הכתוב בפס הכחול שבראש המסך, כדי לוודא שהבחירה שלנו נשמרה.

עכשיו נשאר רק לכתוב את ההודעה ולפרסמה.

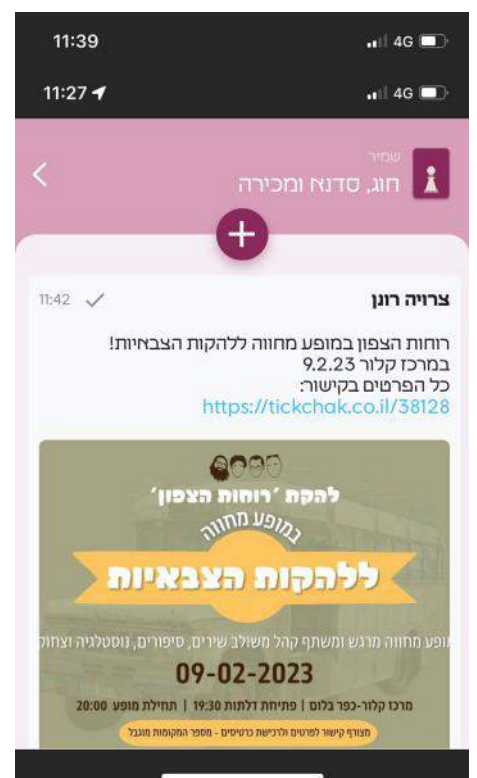
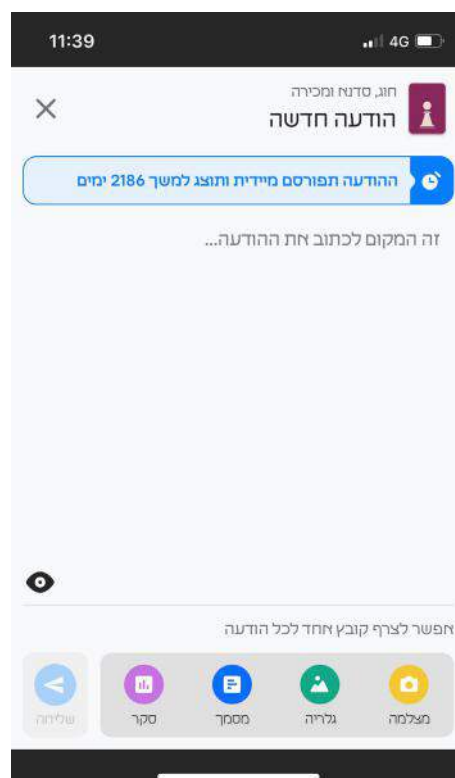
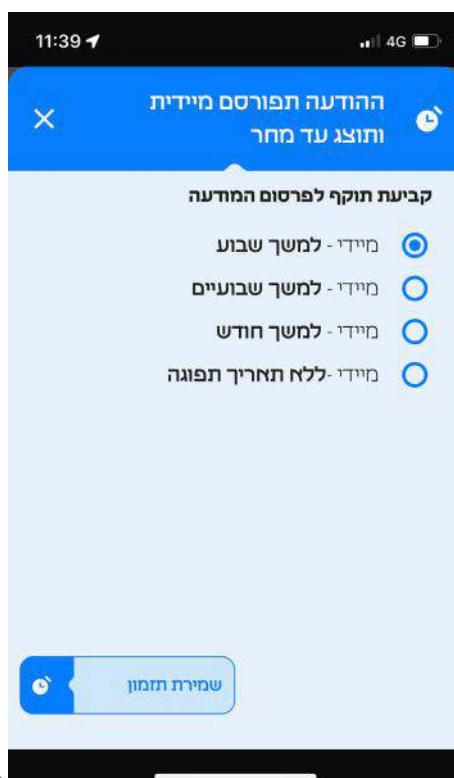
חשוב לדעת:

- רק למנהלי הקבוצה יש אפשרות לערוך ולשנות תזמון של הודעה שכתב מישהו אחר.
- חברת קבוצה יכולה לערוך רק את ההודעות שהיא פרסמה, כך שאי אפשר לשנות את התוקף של הודעה שפרסמה מישהי אחרת.

אבל איך בכלל עורכים הודעה שכתבנו?

את זה נלמד בעלון הבא 😊

לכבד ט"ו בשבט אני מפרסמת שוב את המתכון שלי לגרנולה, אבל אל דאגה - הוא עבר שדרוג. בפעם הקודמת פרסמתי אותו לכבוד החתונה של נטע. בינתיים נולדו לנטע שתי בנות, וגם אני לא קפאתי על שמרי. מכל מלמדי השכלתי, והמתכון הלך השתפר. אני חייבת תודה לאחי הקטן מתן, שהוסיף למתכון המון סוגי פיצוחים ופירות שהעשירו אותו מאד; למור יניב, שבזכותה למדתי שבטמפרטורה גבוהה יותר ובזמן אפייה קצר יותר האיכות של הגרנולה עולה, ול"ניצת הדובדבן", שממגזין שלהם למדתי לערבב שיבולת שועל גסה ודקה ולהוסיף זרעי צ'יה אחרי האפייה.

איחולים לשנה החדשה / ליקטה: נעמה אבני-בייפוס

הפעם חשבתי לשאול כמה אנשים את אותה שאלה ולפרסם את תשובותיהם. ניסיתי לבחור אנשים פחות מוחצנים ולא את "החשודים הרגילים", אבל זה לא היה כל כך פשוט. בכל זאת כמה מהם נענו, חלקם אפילו בשמחה, ולהלן השאלה והתשובות שהתקבלו:

מה היית מאחל לעצמך לשנה החדשה?

אלינור רוזן-יהודאי: אני מאחלת לי, למשפחתי ולכל עם ישראל שנה שפוייה, שנה של בריאות, הצלחה ושפע! שנה של הגשמה, התפתחות וצמיחה.

עדית ברן: שלא יהיה שינוי לרעה. שנמשיך בפעילויות, לימודים והרצאות, ובפעילויות בקיבוץ. שניסע לחו"ל, והעיקר שנהיה בריאים ונהנה מהאפשרויות הפתוחות לפנינו.

רענן שילוח: אני מאחל לעצמי להיות השנה מעורב יותר במה שקורה בקיבוץ. בשנים האחרונות התרחקתי קצת ואני מקווה לחזור ולקחת חלק יותר פעיל.

תמי מיכאלי: בלי מלחמות! שתהיה חתונה יפה ושמחה לנועם; לידה קלה לקירה, אשתו של יואב; ולנו - בלי סערות ומחלות. דני כהן: בריאות, בריאות ועוד בריאות. זה הדבר הכי חשוב בגילי.

גדעון ורדי (גיש): אליפות של הוויניפג ג'טס. גם אהבה לא תזיק.

החומרים

שתי כוסות שיבולת שועל עבה וחצי כוס שיבולת שועל דקה. חופן מכל מיני פיצוחים (אגוזי מלך, אגוזי לוז, קשיו, שקדים, גרעיני חמנייה ודלעת, פיסטוק, פקאן וכו'); חופן שבבי קוקוס; חופן צימוקים; חופן דובדבנים מיובשים; חופן זרעי צ'יה; כף שומשום; כף דבש; כף סילאן; כף מייפל; כף סירופ אגבה; כף סירופ חרובים; כף קינמון; כפית זנגוויל טחון, מעט שמן.

אופן ההכנה

מחממים תנור ל-150 מעלות. שמים בתבנית את שני סוגי שיבולת השועל ומכניסים לתנור. בינתיים קוצצים את הפיצוחים והקוקוס. מערבבים בקערה עם השמן, השומשום, התבלינים והממתיקים, מוסיפים את שיבולת השועל החמה ומערבבים היטב. מחזירים לתנור לכ-25 דקות, עד שמתחיל להשחים. מיד אחרי שמוציאים מהתנור מפזרים את זרעי הצ'יה, הצימוקים והדובדבנים. מקררים היטב ומאחסנים בכלי סגור.

דנה מוסקל: מאחלת לי, למשפחתי ובפרט לילדיי, שנה של שמחה, אושר, בריאות והרבה רוגע והתחזקות. ומאחלת לקיבוץ שמיר שימשיך לשגשג ולקבל החלטות נכונות וטובות שיובילו אותו לעוד שנים של צמיחה.

יאיר אהרון: מאחל לנו שנשים לב למה שמונח לפנינו ולא שמנו לב אליו קודם. חיים יצירתיים מלאים בהפתעות. שנזכה להגשים כמה שיותר חלומות עוד בחיינו.

נועם ברן: מאחל לעצמי להיות אבא קצת יותר טוב, בן זוג קצת יותר טוב, בן קצת יותר טוב, וחבר קיבוץ קצת יותר טוב ... מאחל לי לצרוך יותר תרבות, ליהנות עוד יותר בעבודה ולקחת חלק פעיל יותר בעיצוב דמותה של המדינה.

ולסיום, ישבתי בשבוע שעבר עם כמה חברות טובות לחגוג למירה שילה יום הולדת, וביקשתי גם מהן להביע משאלות לשנה החדשה.

מירה שילה: מי ייתן והאור מנרות עוגת יום ההולדת יאיר ויעטוף את כולנו באור של אהבה, ואולי נזכה לשלווה בשנה החדשה.

ליאורה אלוני: אני מאחלת לי ולכולנו בריאות ושמחה ושנהיה אנשים טובים. שנדע לתת ולתת. שניתן תמיד יותר ממה שנקבל. לדעת לאהוב ולסלוח. לבקש סליחה. ושנדע להיות חכמים ולא צודקים!

נורית צור: אני מאחלת לכולם כמובן בריאות, וגם להיות תמיד בצד הנותן.

יעל שפיגלר: אני מאחלת לנו יצירתיות! ושגרה.

נעמה בייפוס: בריאות, בריאות ועוד בריאות, וידידות - שאנשים יפתחו איש אל רעהו.

שנה טובה!

חידון "בשמיר" / גדעון ורדי

1. מי לא כיהן כמפכ"ל המשטרה?

א. שלמה אהרונישקי

ב. יהודה וילק

ג. אפרים ארליך

ד. משה קראדי

2. מי מהבאות אינה סדרת בת של "חוק וסדר"?

א. כוונה פלילית

ב. פשע מאורגן

ג. מדור מיוחד

ד. פשיעה חמורה

3. היכן ממוקם היכל התהילה של הרוקנרול?

א. קליבלנד

ב. סיאטל

ג. ניו יורק

ד. לוס אנג'לס

4. מהי המצטרפת האחרונה לגוש היורו?

א. בולגריה

ב. רומניה

ג. פולין

ד. קרואטיה

5. מי מהכינויים הבאים אינו כינוי של נבחרת כדורגל

אפריקאית?

א. בפאנה-בפאנה

ב. הבזים

ג. הפילים

ד. האריות הבלתי ניתנים להכנעה

התשובות לחידון בעמוד הבא.

לאורית ויובל גולדשטיין,
לרני, ארי ודורי,
לקרן, גרשון וכל
המשפחה
ברכות להולדת הבן-הנכד

גורי

לאורית וישי מסד
ברכות חמות לנישואי
שיר ותמיר

למירי ואיל מירון ולכל
המשפחה הרחבה,
משתפים בצערכם
במות האם והסבתא

בלה קריצור

מכל בית שמיר

לחמודי ואביב
יגר עבד אלראזק
ברכות חמות
לנישואיכם

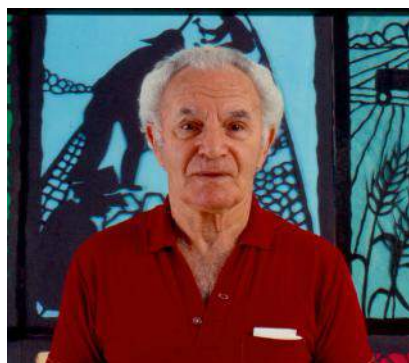

נזכור

נפטרו בחודש ינואר

שם (לפי סדר אלף-ביתי)	תאריך לידה	תאריך פטירה
מאיר אבני	18/02/1920	17/01/2015
מנחם (מנדל) אורפז	20/06/1915	29/01/2010
מרים (מיצי) בולר	21/05/1915	23/01/1998
דוד בלוצרקובסקי	01/01/1882	01/01/1963
יחזקאל בן-זאב	28/05/1915	04/01/1987
טובה גרינבלט	16/09/1919	23/01/1998
יוסף הרשקוביץ	01/01/1882	23/01/1967
שלמה וידר	30/03/1887	10/01/1952
יעקב (יענקל'ה) ולד	27/5/1935	14/1/2018
מאיר חלפי	04/06/1920	17/01/2013
איה כהן	18/08/1931	09/01/1979
חיים כהן	04/01/1898	09/01/1979
חנוך כהן	05/10/1931	09/01/1979
יוסף כהנא	23/01/1917	20/01/1999
רחל כרמון	22/01/1914	13/01/1993
גילה לזרוביץ	12/11/1927	10/01/1987
חוה אבלין ליפשיץ	1914	28/01/1943
ציפורה מסד	25/03/1921	11/01/2010
ציפורה (ציפ) נתנזון	07/10/1916	02/01/1987
ברטה סרבש	26/02/1909	19/01/1990
ראובן צרלינג	08/11/1917	08/01/2004
מרים רגב	1/5/1925	12/01/2018
אסתר שוויגר	20/04/1920	30/01/2013
יצחק שולר	01/01/1880	02/01/1952
משה שחם	30/08/1918	10/01/2011
משה שני	24/03/1940	14/01/2000

מאיר חלפי | צילום: ארכיון

מאיר אבני 1965 | צילום: אברהם אילת

צילום: נעמה קמחי

